

Els carrers dels poetes

M'agrada passejar pels carrers
que porten nom dels poetes que m'estime.

Solen ser els més oblidats,
no són centrals carrers de volta,
però tenen algun tipus de màgia
i arrepleguen els salers més diversos.

Quin trist destí els dels poetes,
ser un nom de carrer, apartat i perdut,
que no garanteix la lectura de l'obra
malgrat jo torni una vegada, i una altra
a trepitjar els seus amagatalls,
tot pensant en què pensarien ells,
en saber que els seus noms
adornen la nostra vida quotidiana,
tant allunyada dels seus generosos versos.

Moltes vegades, aquells carrers són
el marc favorit dels amants,
que busquen els llocs més discrets per estimar-se
i donar solta als instints més bàsics.

D'altres, són habitats per gent humil,
de classe treballadora que, constantment
amb el seu dia a dia laboriós,
dignifiquen a aquells lletraferits homenatjats.

Ens calen més carrers,
amb nom de poetesses i poetes,
que ens recorden que tenim un passat escrit,
gloriós,

reflectint els inesborrables testimonis
de les seues poesies,

que haurien de guiar més el nostre camí.

Hi ha inimaginables i màgics tresors,
als llibres,

que mereixen una especial atenció de tothom.

No entenc l'existència
sense la presència terapèutica de les lletres
medicina que guareix l'ànima
de les tensions de la complicada vida moderna.

M'agrada passejar pels carrers
que porten noms de poetes que m'estime.

Vicent Nàcher Ferrero. Aquest autor valencià nascut a Algemesí l'any 1967 va començar a escriure l'any 1988, i des d'aquell moment ha publicat sis llibres de poesia (com per exemple *Primavera de cartons* (1994) o *Alehop!* (2013)) pels quals ha rebut dos premis literaris. Actualment treballa com a professor de secundària a l'Universitat d'Alacant.